

SV

SV

SV

Bryssel den 1 februari 2010

Vägledning¹

Tillämpning av förordningen om ömsesidigt erkännande på artiklar av ädelmetall

1. INLEDNING

Syftet med denna vägledning är att klargöra tillämpningen av förordning (EG) nr 764/2008² (nedan kallad *förordningen om ömsesidigt erkännande* eller *förordningen*) på saluföring av artiklar av ädelmetaller inom EU. Vägledningen är under utveckling och kommer att uppdateras för att ta hänsyn till medlemsstaters, behöriga myndigheters och företags erfarenheter och information.

2. FÖRORDNING (EG) NR 764/2008 OM ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE

Förordningen tillämpas på administrativa beslut som riktar sig till ekonomiska aktörer och som fattas på grundval av en teknisk regel avseende alla produkter som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, om beslutet har en direkt eller indirekt verkan i form av förbud, ändring, ytterligare provning eller återkallande av produkten (artikel 2.1). Den behöriga myndighet som avser att fatta ett sådant beslut måste följa de förfarandemässiga krav som fastställs i förordningen.

Förordningen gäller när följande villkor är uppfyllda:

2.1. Det (planerade) administrativa beslutet måste gälla en produkt som lagligen saluförs i en annan medlemsstat

Principen om ömsesidigt erkännande gäller när en produkt som lagligen saluförs i en medlemsstat släpps ut på marknaden i en annan medlemsstat. Enligt förordningen får en medlemsstat inte förbjuda försäljning på sitt territorium av produkter som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, även om de har tillverkats enligt andra tekniska

¹ Detta dokument är inte rättsligt bindande. Varken Europeiska kommissionen eller någon person som agerar på kommissionens vägnar kan hållas ansvarig för hur informationen i denna publikation används, eller för eventuella fel som kan finnas trots att dokumentet har utarbetats och granskats noggrant. Denna vägledning avspeglar inte nödvändigtvis Europeiska kommissionens åsikter eller ståndpunkter.

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 764/2008 av den 9 juli 2008 om förfaranden för tillämpning av vissa nationella tekniska regler på produkter som lagligen saluförts i en annan medlemsstat och om upphävande av beslut nr 3052/95/EG (EUT L 218, 13.8.2008, s. 21).

regler. Både aktuella och möjliga avslag av ömsesidigt erkännande regleras av förordningen. Följaktligen bör alla medlemsstater som avser att förbjuda tillträde till sin marknad följa förfarandet i artikel 6.

2.2. Det (planerade) administrativa beslutet måste röra en produkt som inte är föremål för harmoniserad EU-lagstiftning

Förordningen tillämpas på det icke-harmoniserade området, och gäller antingen för produkter som inte omfattas av harmoniserad lagstiftning på EU-nivå eller för aspekter som faller utanför delvis harmonisering.

2.3. Det (planerade) administrativa beslutet måste riktas till en ekonomisk aktör

Alla restriktiva beslut som fattas av en behörig nationell myndighet och som riktar sig till en fysisk eller juridisk person som inte är en ekonomisk aktör faller utanför förordningens tillämpningsområde.

2.4. Det (planerade) administrativa beslutet måste fattas på grundval av en teknisk regel

Enligt förordningen³ är en teknisk regel en bestämmelse i en medlemsstats lagar eller andra författningar som inte är föremål för harmonisering på EU-nivå och

1) som förbjuder saluföring av en produkt (eller produkttyp) på den medlemsstatens territorium som lagligen saluförs på marknaden i en annan medlemsstat, eller som det är obligatoriskt att följa när en produkt eller produkttyp saluförs på den medlemsstatens territorium där det administrativa beslutet ska fattas, och

2) som anger de egenskaper som krävs av en produkt (eller produkttyp), såsom krav på kvalitet, prestanda, säkerhet eller dimensioner, inbegripet krav på produkten eller produkttypen med avseende på varubeteckning, terminologi, symboler, provning och provningsmetoder, förpackning, märkning eller etikettering, eller

3) som ålägger en produkt (eller produkttyp) andra krav i konsument- eller miljöskyddssyfte som påverkar produktens livscykel efter det att den har släppts ut på marknaden, såsom villkor för användning, återvinning, återanvändning eller omhändertagande, om sådana villkor på ett väsentligt sätt kan påverka produktens eller produkttypens sammansättning, natur eller saluföring.

2.5. Det (planerade) administrativa beslutet måste ha någon av följande direkta eller indirekta verkningar:

- a) Förbud mot att produkten eller produkttypen släpps ut på marknaden.
- b) Ändring eller ytterligare provning av produkten eller produkttypen innan den kan släppas ut på eller vara kvar på marknaden.
- c) Produkten eller produkttypen avlägsnas från marknaden.

³ Artikel 2.2 i förordningen.

Alla sådana (planerade) beslut måste fattas i enlighet med förordningen⁴.

3. ARTIKLAR AV ÄDELMETALL – TYPER AV HANDELSHINDER

Artiklar av ädelmetall är vanligen tillverkade av guld, silver, platina (i vissa medlemsstater även palladium) och vissa legeringar.

De nationella bestämmelserna för artiklar av ädelmetall varierar avsevärt. Generellt sett kan ädelmetallarbeten som lagligen saluförs i en medlemsstat möta tre huvudkategorier av handelshinder innan de kan saluföras i en annan medlemsstat:

- 2) Ett förfarande för att kontrollera produkten innan den släpps ut på den nationella marknaden. I flera medlemsstater utförs dessa kontroller av ett "auktoriserat provningsorgan" (se punkt 4).
- 3) Obligatorisk stämpling på produkten av det auktoriserade provningsorganet för att visa att den har provats med tillfredsställande resultat, eller av tillverkaren eller en tredje part för att ange tillverkare, typ av metall och angivelser av finhalt för metallen (se punkt 5).
- 4) Den obligatoriska angivelsen av finhalt, som är renhetsmättet för guld, silver och platina (se punkt 6).

4. VILLKOREN I FÖRORDNINGEN OM ÖMSESIDIGT ERKÄNNANDE: EVENTUELLA NATIONELLA KONTROLLFÖRFARANDEN FALLER UTANFÖR FÖRORDNINGENS TILLÄMPNINGSOMRÅDE

I enlighet med artikel 2.1. i förordningen gäller den för (planerade) administrativa beslut som fattas på grundval av en "teknisk regel" i den mening som avses i artikel 2.2. i förordningen. När det gäller artiklar av ädelmetall är en teknisk regel varje rättslig eller administrativ bestämmelse i en medlemsstat som

- 1) förbjuder saluföring av artiklar av ädelmetall som lagligen saluförs i en annan medlemsstat på den medlemsstats territorium där det administrativa beslutet fattas eller kommer att fattas eller som det är obligatoriskt att följa när artiklar av ädelmetall saluförs på den medlemsstatens territorium, och
- 2) fastställer de egenskaper som krävs av en artikel av ädelmetall, såsom krav på kvalitet, prestanda, säkerhet eller dimensioner, inbegripet krav med avseende på varubeteckning, terminologi, symboler, provning och provningsmetoder, förpackning, märkning eller etikettering.

Dessa tekniska regler kan innehålla krav på obligatorisk märkning av produkten (se punkt 5 nedan) och/eller obligatoriska angivelser av finhalt (se punkt 6 nedan). Förfarandemässigt sett är det viktigt att skilja mellan två olika typer av åtgärder som de behöriga myndigheterna kan vidta när medlemsstaterna kräver att artiklar av ädelmetall ska ha godkänts av ett

⁴ Artikel 2.1 i förordningen.

kontrollorgan (t.ex. ett auktoriserat provningsorgan) innan de lagligen kan saluföras som artiklar av ädelmetall på deras territorier.

4.1. Tillämpning av förfaranden för förhandsgodkännande på artiklar av ädelmetall

Om det finns ett system för förhandsgodkännande är provningsorganets huvudsakliga uppgift att kontrollera att inlämnade artiklar av ädelmetall uppfyller de nationella tekniska reglerna. Om de uppfyller reglerna beviljas tillstånd. När ett auktoriserat provningsorgan har behörighet att stämpla produkten och/eller bevilja eller avslå tillträde till den nationella marknaden för en artikel av ädelmetall på grundval av en teknisk regel, agerar provningsorganet å ena sidan som behörig myndighet och fattar ett administrativt beslut i enlighet med artikel 2.1 i förordningen. Detta innebär att provningsorganet måste tillämpa förordningen (se andra meningen i skäl 12).

Å andra sidan kan produkter utestängas från marknaden enligt ett system för förhandsgodkännande om ansökan om förhandsgodkännande för produkterna inte har inlämnats, eller om förhandsgodkännandet har avslagits. Om en behörig myndighet utestänger en artikel av ädelmetall från sin marknad av det enda skälet att produkten i fråga inte har beviljats ett giltigt förhandsgodkännande fattar myndigheten inte ett beslut på grundval av en teknisk regel enligt förordningen (se första meningen i skäl 12).

4.2. Slutsats – tillämpning av förordningen på artiklar av ädelmetall

Eftersom skyldigheten att inlämna artiklar av ädelmetall till ett provningsorgan i sig inte omfattar en angivelse av de egenskaper som krävs för ädelmetallarbeten enligt artikel 2.2 b fattas inget beslut i den mening som avses i artikel 2.1 när sådana artiklar utesluts från en nationell marknad av det enda skälet att de inte har inlämnats till provningsorganet. Den behöriga myndighetens agerande i sådana fall omfattas därför inte av förordningens tillämpningsområde. Varaktigheten för förfarandet för förhandsgodkännande, kostnad och andra rent förfarandemässiga krav undantas också från förordningens tillämpningsområde.

Förfaranden för förhandsgodkännande måste emellertid följa artiklarna 34–36 i EUF-fördraget (artiklarna 28–30 i EG-fördraget) (skäl 11), och om en behörig myndighet avlägsnar artiklar av ädelmetall från marknaden på grund av att de inte uppfyller de obligatoriska angivelserna av finhalt för att saluföras som artiklar av ädelmetall, grundas myndighetens beslut på en teknisk regel och omfattas därför av förordningen.

4.3. EU-domstolens rättspraxis

I målet *Houtwipper* (C-293/93)⁵, förklarade EU-domstolen att medlemsstaterna i avsaknad av EU-regler har en omfattande handlingsfrihet, och att det är upp till dem att välja lämpliga åtgärder för att hantera risken för bedrägeri. Domstolen anser att valet mellan förhandskontroll av ett oberoende organ och ett kontrollstämplingssystem av tillverkare, som stöds av kvalitetsregler, påföljder och

⁵ EU-domstolens dom av den 15 september 1994, brottmål mot Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, mål C-293/93, punkt 27.

utbildning, är en fråga för medlemsstaternas lagstiftningspolitik, och den granskar endast sådana val om det har förekommit en ”uppenbart oriktig bedömning”.

5. OBLIGATORISK MÄRKNING AV PRODUKTEN

5.1. Inledning: Typer av stämplat för ädelmetaller

Det finns för närvarande flera olika typer av stämplat för ädelmetaller inom EU. Följande fyra stämplat är de vanligaste:

- Provningsorganets stämpel, dvs. det märke som präglas in för att ange att artiklar av ädelmetall har provats av ett visst auktoriserat provningsorgan.
- Tillverkarens ansvarstämpel (eller sponsormärke). Ansvarstämplat måste vanligtvis registreras i det land där artikeln av ädelmetall kontrolleras, och i många fall i det land som tillämpar den gemensamma kontrollstämplat (CCM-stämpel).
- Finhalt (eller metallstämplat), som visar metallens art och angivelse av finhalt.
- CCM-stämplat inrättades genom konventionen om märkning och kontroll av arbeten av ädel metall eller Wienkonventionen⁶, som trädde i kraft 1975. Konventionen har undertecknats av Österrike, Finland, Norge, Portugal, Sverige, Schweiz, Storbritannien, Cypern, Tjeckien, Danmark, Ungern, Irland, Israel, Lettland, Litauen, Nederländerna, Slovakien och Polen (15 EU-medlemsstater). Slovenien kommer sannolikt att ansluta sig inom kort. CCM anger vilken ädelmetall det rör sig om och dess finhalt. Enligt villkoren i konventionen får endast utsedda nationella provningsorgan stämplat artiklar av guld, silver och platina efter att ha provat metallernas finhalt enligt överenskomna provningsmetoder. Varje avtalsslutande part tillåter import av varor som bär CCM-stämpel utan ytterligare provning och stämpling (om artiklarna kvalificerar sig för den inhemska marknaden). I sådana fall delegerar den importerande medlemsstaten processen att bevilja förhandstillstånd till provningsorganet i det exporterande landet. CCM-stämplingen av artiklar av ädelmetaller genomförs på frivillig basis. Obligatorisk kontrollstämpling krävs inte av de avtalsslutande parterna till konventionen. I praktiken innebär detta att en exportör kan välja mellan att be det inhemska provningsorganet att prägla in CCM-stämplat eller att skicka varorna utan CCM-stämpel till den importerande staten. I det senare fallet kan den importerande staten kräva att de berörda ädelmetallarbetena uppfyller de krav som gäller i den staten. Dessutom måste ansvarstämplat registreras i det importerande landet.

Artiklar som bär konventionens fyra stämplat (CCM, provningsorganets stämpel, ansvarstämplat och finhaltsstämplat) godtas utan ytterligare provning eller stämpling av de avtalsslutande parterna till Wienkonventionen.

⁶ Konventionen om kontroll och märkning av arbeten av ädel metall, undertecknad i Wien den 15 november 1972 och ändrad den 18 maj 1988. Se <http://www.hallmarkingconvention.org/>.

GEMENSAM
KONTROLLSTÄMPEL

PROVNINGSORGA
NETS STÄMPEL

ANSVARSTÄMPEL

750

FINHALTSSTÄMPEL

5.2. Provningsorganets stämpel

När ett auktoriserat provningsorgan märker en artikel av ädelmetall med provningsorganets stämpel anger detta att artikeln har provats med tillfredsställande resultat, och normalt anges även metallens art och finhalt.

Obligatorisk märkning är ett krav för ändring av ”produkten eller produkttypen innan den kan släppas ut på eller vara kvar på marknaden” (artikel 2.1 b i förordningen). Förordningen gäller följaktligen i detta fall.

Om ett auktoriserat provningsorgan vägrar att tillämpa provningsorganets stämpel utgör detta ett ”förbud mot att produkten eller produkttypen släpps ut på marknaden” på grundval av en teknisk regel enligt artikel 2.1 a i förordningen. När ett auktoriserat provningsorgan vägrar att anbringa provningsorganets stämpel på en artikel av ädelmetall som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, måste det följaktligen alltid tillämpa artiklarna 4–6 i förordningen.

5.3. Den obligatoriska ansvarsstämpeln

En nationell regel om att en artikel av ädelmetall måste bära en ansvarsstämpel utgör en teknisk regel enligt artikel 2.2. i förordningen.

Ett beslut att vägra saluföring av en artikel av ädelmetall på grund av den inte bär en ansvarsstämpel utgör en vägran i enlighet med artikel 2.1 b i förordningen.

Under förfarandet för förhandsgodkännande måste det auktoriserade provningsorganet alltid tillämpa artiklarna 4–6 i förordningen på artiklar av ädelmetall som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, men som inte bär en ansvarsstämpel.

5.4. Den obligatoriska finhaltsstämpeln

En nationell regel om att en artikel av ädelmetall måste bära en finhaltsstämpel utgör en teknisk regel enligt artikel 2.2 i förordningen.

Ett beslut att vägra saluföring av en artikel av ädelmetall på grund av den inte bär en finhaltsstämpel utgör en vägran i enlighet med artikel 2.1 b i förordningen.

I det fallet måste det auktoriserade provningsorganet alltid tillämpa artiklarna 4–6 i förordningen på artiklar av ädelmetall som lagligen saluförs i en annan medlemsstat, men som inte bär en finhaltsstämpel.

6. DEN OBLIGATORISKA ANGIVELSEN AV FINHALT

6.1. Angivelser av finhalt

Karat har varit ett mått för renheten för guld- och platinallegeringar, där renheten anges i vikt. En karat är 1/24 renhet i vikt. Följaktligen är 24 karat guld rent guld (100 procent Au w/w), 18 karat guld är 75 procent guld, 12 karat guld är 50 procent guld och så vidare.

Karatsystemet kompletteras eller ersätts i allt större utsträckning av ett system där ädelmetallhalten mäts i tusendelar. Renheten hos ädelmetaller anges då i tusendelar av ren metall i legeringen. En legering som innehåller 75 procent guld anges t.ex. som ”750”.

Nedan anges vanliga finhalter i karat och tusendelar för guld i ädelmetaller.

KARAT	ÄDELMETALLHALT I TUSENDELAR
24	999
22	916
20	833
18	750
15	625
14	585
10	417
9	375

Inom EU finns för närvarande följande 18 olika angivelser av finhalt för guld: 333, 375, 417, 500, 583, 585, 750, 800, 833, 835, 840, 900, 916, 958, 960, 986, 990 och 999. Endast två angivelser är gemensamma för samtliga medlemsstater (585 och 750). De angivelser för finhalt som tillämpas enligt Wienkonventionen är 999, 916, 750, 585 och 375.

För silver finns det 15 olika nationella angivelser av finhalt i EU. Endast 800 och 925 godtas i alla medlemsstater. De angivelser av finhalt som tillämpas enligt Wienkonventionen är 999, 925, 830, 830 och 800.

Det finns fem olika angivelser av finhalt för platina i EU. De angivelser av finhalt som tillämpas enligt Wienkonventionen är 999, 950, 900 eller 850. Enligt vår information inbegriper Bulgarien, Cypern och Tyskland inte platina bland ädelmetallerna.

Dessutom finns det nationella skillnader i lödningsmetoder, tillåtna toleransvärden i angivelser av finhalt och metoder för att fastställa finhalten.

6.2. Den obligatoriska angivelsen av finhalt omfattas av förordningens tillämpningsområde

I de nationella tekniska reglerna anges i de flesta fall vilka angivelser av finhalt som ska uppfyllas av en artikel av ädelmetall innan den kan släppas ut på marknaden.

Enligt Wienkonventionen står det varje avtalsslutande part fritt att bestämma vilka angivelser en artikel av ädelmetall måste bära för att kunna tillverkas eller saluföras inom landets gränser.

En nationell regel om att en artikel av ädelmetall måste uppfylla en viss angivelse av finhalt utgör en teknisk regel i enlighet med artikel 2.2 a i förordningen. Ett beslut att vägra saluföring av en artikel av ädelmetall på grund av den inte uppfyller en nationell angivelse av finhalt utgör en vägran i enlighet med artikel 2.1 b i förordningen.

GOLD	SILVER	PLATINUM
Wienkonventionens angivelser av finhalt: 999-916-750-585-375	Wienkonventionens angivelser av finhalt: 999-925-830-800	Wienkonventionens angivelser av finhalt: 999-950-900-850

7. EU-DOMSTOLENS RÄTTSPRAXIS OM ARTIKLARNA 34–36 I EUF-FÖRDRAGET (ARTIKLARNA 28–30 I EG-FÖRDRAGET)

Förordningen påverkar inte EU-domstolens rättspraxis om artiklar av ädelmetall i förhållande till artiklarna 34–36 i EUF-fördraget (artiklarna 28–30 i EG-fördraget). Denna rättspraxis avspeglar skillnaderna mellan de olika nationella lagstiftningarna och kan sammanfattas på följande sätt:

7.1. Rättspraxis om provningsorganets stämpel

När en artikel av ädelmetall inte bär en stämpel som präglats av ett oberoende organ i en annan medlemsstat, och som motsvarar den stämpel som föreskrivs av den importerande medlemsstaten, och som är förståelig för konsumenterna i den staten, har EU-domstolen angett att ”när det enligt de nationella reglerna krävs att en stämpel ska präglas av ett oberoende organ får försäljning av artiklar av ädelmetall som importerats från andra medlemsstater inte förbjudas om dessa artiklar verkligen har stämpelats av ett oberoende organ i den exporterande medlemsstaten”⁷.

⁷ EU-domstolens dom av den 15 september 1994, brottmål mot Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, mål C-293/93, punkt 27.

Om en artikel av ädelmetall redan bär en kontrollstämpel som anbringats av ett oberoende organ i en annan medlemsstat som är likvärdig med dem som föreskrivs i den importerande medlemsstaten och begripliga för konsumenterna i den staten, är obligatorisk stämpling med provningsorgantes stämpel av det auktoriserade provningsorganet inte motiverad.⁸

7.2. Rättspraxis om ansvarsstämpeln

Domstolen har medgett att skyldigheten för tillverkaren eller importören att anbringa stämplarna på ädelmetallarbeten som anger vem som tillverkat det i princip kan säkerställa ett verksamt konsumentskydd och främja gott handelsskick.⁹

Enligt domstolen finns det dock inget behov av ett sådant skydd när artiklar av ädelmetall ”importeras från en annan medlemsstat där de lagligen har saluförts, om de redan är stämplade i enlighet med den statens lagstiftning, dock på villkor att de angivelser som stämplarna innehåller, i vilken form det än är, omfattar uppgifter som inbegriper angivelser som motsvarar de uppgifter som lämnas i de stämplarna som föreskrivs av den importerande medlemsstaten och är förståeliga för konsumenterna i den staten”¹⁰.

Kravet att registrera ansvarsstämpeln i destinationsmedlemsstaten är inte motiverat i de flesta fall. Det är endast motiverat om ädelmetallarbeten från andra medlemsstater inte redan har försetts med stämplarna som fyller samma syfte, nämligen att identifiera en ansvarig person.¹¹

7.3. Rättspraxis om finhaltsstämpeln

EU-domstolen har godtagit att finhaltsstämpeln i princip kan säkerställa ett verksamt konsumentskydd och främja gott handelsskick. Eftersom konsumenten inte kan avgöra den exakta graden av renhet hos ädelmetallarbeten genom att röra vid eller se på produkten, kan konsumenten, i avsaknad av kontrollstämpel, lätt vilseledas vid inköp av en sådan artikel.¹²

En medlemsstat kan dock inte kräva att varor som importerats från en annan medlemsstat, i vilken de lagligen saluförs och kontrollstämplat i enlighet med den statens lagstiftning, kontrollstämplat på nytt, om de uppgifter som framgår av originalstämpeln, hur den än ser ut, är likvärdiga med dem som föreskrivs i den importerande medlemsstaten och begripliga för konsumenterna i den staten.¹³

⁸ EU-domstolens dom av den 21 juni 2001 i mål C-30/99, kommissionen mot Irland, punkterna 69 och 70.

⁹ EU-domstolens dom av den 21 juni 2001 i mål C-30/99, kommissionen mot Irland, punkt 49, domstolens dom av den 22 juni 1982, brottmål mot Timothy Frederick Robertson och andra, mål 220/81, punkt 11.

¹⁰ EU-domstolens dom av den 22 juni 1982, brottmål mot Timothy Frederick Robertson och andra, mål 220/81, punkt 12.

¹¹ EU-domstolens dom av den 21 juni 2001 i mål C-30/99, kommissionen mot Irland, punkt 50.

¹² EU-domstolens dom av den 15 september 1994 i brottmål mot Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, mål C-293/93, punkt 14, EU-domstolens dom av den 22 juni 1982, brottmål mot Timothy Frederick Robertson och andra, mål 220/81, punkt 11.

¹³ EU-domstolens dom av den 21 juni 2001 i mål C-30/99, kommissionen mot Irland, punkterna 29 och 30.

7.4. Rättspraxis om de obligatoriska angivelserna av finhalt

Att reservera beteckningen ”guld” för arbeten som har en finhalt av 750 tusendelar guld samt beteckna ”guldlegering” som arbeten som har en finhalt av 375 eller 585 promille strider enligt EU-domstolen mot artikel 34 i EUF-fördraget (artikel 28 i EG-fördraget).¹⁴

Ett nationellt förbud mot att sälja ädelmetallarbeten som lagligen saluförs i andra medlemsstater med den beskrivning och angivelse av finhalt som de bär i ursprungsmedlemsstaten, men som inte uppfyller bestämmelserna om angivelser av finhalt i destinationsmedlemsstaten, kan mycket sannolikt utgöra en överträdelse av artikel 34 i EUF-fördraget (artikel 28 i EG-fördraget).

¹⁴ EU-domstolens dom av den 8 juli 2004, mål C-166/03, kommissionen mot Frankrike. Se även dom av den 14 juni 2001, mål C-84/00, kommissionen mot Frankrike.